

РЕШЕНИЕ

№ 6148

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 19.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4351** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от АПК вр с чл. 215 и сл. от ЗУТ.

Образувано е по жалба на М. А. В. срещу Заповед № РД 50- 373 от 16.05.1995г на Главен Архитект на С. с която на основание чл. 6, т. 7 от Закона за териториално и селищно устройство (отм.), чл. 32 ал.1 от З. и заповед № РД 09-101 от 28.02.1992г на кмета на СГО е одобрено решение на СТСУСА по протокол от 1.03.1995 г., статья 4, проект за ЧИЗРП, кв.40, кв. В.-гр. Б. с искане на обявяване нищожността ѝ.

Поддържа, че тъй като съгласно действащия към момента Закон за териториално и селищно устройство (З.), Главният архитект на С. не е имал право да издава процесната заповед поради липса на компетентност. Оспорва компетентността на Главния архитект на С., твърдейки, че доколкото заповедта е издадена на основание чл. 6, т. 7 от З. (отм.), то компетентен да я издаде е кмета на общината, поради което същата се явява нищожна. Процесната заповед не била потвърдена и по арг. от § 187 ал.1 от ПЗР на ЗИДЗУТ. Моли да се обяви нищожността ѝ.Претендира разноски.

Ответникът Главен Архитект на С., чрез процесуалния си представител и в писмено становище изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юриск.възнаграждение.

СГП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото

писмени доказателства, приема за установено следното:

Не се спори по делото, а това се установява и от приложените към административната преписка доказателства /нот.акт № 146 том I, рег.№ 2404, дело № 104/ 2004/, че оспорващата е съсобственик на УПИ VI-485а кв. 40 по плана на [населено място], кв. В., който имот попада в обхвата на оспорената заповед.

С процесната Заповед № РД 50- 373 от 16.05.1995г на Главен Архитект на С. на основание чл. 6, т. 7 от Закона за териториално и селищно устройство (отм.), чл. 32 ал.1 от З. и заповед № РД 09-101 от 28.02.1992г на кмета на СГО е одобрено решение на СТСУСА по протокол от 1.03.1995 г., статья 4, проект за ЧИЗРП, кв.40, кв. В.-гр. Б..

По делото са представени Заповед № РД-09-101/28.02.1992 г. на Кмета на Столична голяма община, с която на осн. чл. 184 ал.1 З. и в изпълнение на Решение № 3 т.3 по протокол № 5/ 22.01.1992г на СОС, съгласувано с министерство на териториалното развитие, жилищната политика и строителството- писмо № 07-00-4 от 26.02.1992г на министъра, на Главния архитект на С. се предоставят функции съгласно Приложение № 1, а именно по чл. 6, т. 7 от З. (отм.) за одобряване частични застроителни и регулационни планове, квартално-застроителни и силуетни и други подобни планове, както и за одобряване частични изменения на влезли в сила ЗРП, НЗСП и други подробни градоустройствени планове, с които се променя характера, начина на застрояване или вида на мероприятията по одобрения цялостен план.

Представено е и цитираното писмо № 07-00-4 от 26.02.1992 от Министъра на регионалното развитие и благоустройството /л.98/, с което на основание чл. 184, ал. 1 от З. (отм.) министърът е дал съгласие за предоставяне на функциите на Кмета на С. по З. (отм.) на Главния архитект на С. съгласно Приложение №1.

Приложени са и цитираните в Заповед № РД-09-101/28.02.1992 г. на Кмета на Столична голяма община, Решение № 3 по протокол № 5 от 22.01.1992 г. на СОС /л. 92/, които доказват изпълнението на процедурата по чл. 184, ал. 2, във връзка с, ал. 1 от отм. З..

Според чл. 146 от АПК, за да е законосъобразен административният акт е необходимо да е издаден от компетентен орган, при спазване на изискваната от закона форма и административно-производствени правила, да не противоречи на материално правни норми и да е съобразен с целта на закона. Липсата на някоя от посочените предпоставки води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отмяната му.

Според правната доктрина незаконосъобразността има две проявни форми - нищожност и унищожаемост. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност е свързана с липса на правообразуващ елемент. Поради изначалното наличие на такъв сериозен недостатък, водещ до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответния акт е нищожен и в кой случаи е унищожаем. Подходът при разграничаването им е конкретен за всеки отделен случай в зависимост от допуснатото нарушение. Съгласно безпротиворечивата константна съдебна практика, липсата на компетентност на органа при издаване на акта и неспазването на предписаната от закона форма, винаги сочат на нищожност на акта, докато нарушението на

административно-производствените правила и материалния закон, както и неспазването на целта на закона, следва да се преценяват във всеки конкретен случай, относно това по какъв начин се отразяват на волеизявлението на административния орган. Прието е, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки, непоправими недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което не пораждаат правни последици. Основанията за прогласяване на нищожност на административните актове са: липса на компетентност; липса на форма; пълна липса на правно основание; невъзможен предмет; несъществуващ адресат и др. В случая се твърди нищожност поради липса на компетентност.

Процесната заповед е издадена на основание чл. 6, т. 7 З. (отм.) Според разпоредбата, в приложимата ѝ редакция измененията на подробните градоустройствени планове, както и кварталнозастроителните и силуетните планове се одобряват от председателя на изпълнителния комитет на общинския народен съвет (кмета на общината, ДВ, бр. 63/1995 г.) при спазване на процедурата, по която са създадени. Нормата на чл. 6, т. 7 З. (отм.), предоставя в правомощие на кмета на съответната община да одобрява измененията на подробните градоустройствени планове, както и на кварталнозастроителните и силуетните планове. От представените по делото документи е установено, че е спазено изискването на чл. 184, ал. 2, във връзка с ал. 1 З., като е налице Решение № 3/22.01.1992 г. на Столичен общински съвет /л. 92 и сл/, с което се разрешава правата по чл. 6, т. 7 З. на кмета на Столична голяма община да одобрява частични изменения на влезли в сила ЗРП, да се предоставят на Главния архитект на С.. Въз основа на това решение е издадена и Заповед № РД-09-101/28.02.1992 г. на Кмета на Столична голяма община, която е в същия смисъл, като е спазено и изискването това делегиране на правомощия да е съгласувано с Министъра на регионалното развитие и благоустройството /писмо № 07-00-4 от 26.02.1992г. /л. 98 от делото/. От изложеното до тук се установява, че процесната заповед е издадена от Главния архитект на С. при условията на делегирана компетентност, за което е налице законова възможност и при спазване на предвидените в закона условия и ред, следователно е постановена от компетентен орган. /В този смисъл Р № 2400 ОТ 15.03.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 10176/2021 Г., II ОТД. НА ВАС/ Изпълнена е процедурата по чл. 184, ал. 2, във връзка с, ал. 1 от отм. З..

Следователно противно на доводите на жалбоподателя, заповедта е издадена от компетентен орган и липсва посоченото в жалбата основание за прогласяване на нейната нищожност.

Съдът счита, по делото не се доказва наличието на такъв порок, който може да се отрази на валидността и законосъобразността на административния акт до степен на нищожност. Предвид липсата на конкретно легално определение на този порок, константната съдебна практика приема, че само издаването на акта от некомпетентен административен орган или пълната липса на законоустановена форма водят до нищожност на акта, като противоречието с материалния закон и същественото нарушение на административно - производствените правила са основания за неговата унищожаемост, но не и за нищожност. За да се приеме, че един акт е нищожен, т.е. несъществуващ за правния мир поради противоречие с материално - правни норми, то противоречието трябва да е толкова тежко, че да прави

последниците от акта нетърпими за правовия ред, като например да са нарушени свръхповелителни или конституционни права или да е разпоредено престъпление.

Съдът приема, че в случая са спазени и изискванията за валидност на административния акт - издаден е в предписаната от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Налице е законово основание за издаване на акта. Само пълната липса на условията и предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание, би довело до нищожност на посоченото основание. В случая не се твърди нищожност на акта на процесуално основание. Настоящият състав приема разбирането, че не всяко нарушаване на административнопроизводствените правила води изобщо до недействителност на административния акт, а само същественото - това, което е повлияло или е могло да повлияе на съдържанието на акта. Нищожност може да обоснове само особено съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което практически е довело до липса на волеизявление. В случая волеизявление е налице, като краен акт, следователно не може да се обоснове извод за нищожност на процесуално основание. Наличието на порока материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт само при наличие на изключително тежки нарушения: когато актът е изцяло лишен от законово основание, респективно налице е пълна липса на условията, визирани в хипотезата на правната норма. Съдът приема, че настоящият случай не е такъв.

По горните съображения, съдът намира, че обжалвания индивидуален административен акт не е нищожен, поради което жалбата с искане за обявяването му за такъв следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските: При този изход на спора, на жалбоподателя не се дължат разноски, а на ответната страна се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв., определен съгласно чл. 143 ал.3 АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. А. В. срещу Заповед № РД 50- 373 от 16.05.1995г на Главен Архитект на С. с искане на обявяване нейната нищожност.

ОСЪЖДА М. А. В. да заплати на Столична община разноски по делото в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: